

У маминому селі

В ці дні кандидат у народні депутати України О.М.Бакай зустрічається в трудових колективах з виборцями нашого району. Кілька днів тому він виступає перед працівниками райвідділу УМВС України, згодом — перед земляками в Курозванах, звідки родом його мати Устина Артемівна. До речі, і вона приїхала разом з сином у рідне село. І хоч приміщення, де виступав Олег Михайлович, не змогло вмістити всіх, хто прийшов на зустріч, але розмова була відвертою і цікавою. Розповісти про свою програму, кандидат у народні депутати України відповів на численні запитання курозванців, обіцяв їм допомогти у вирішенні багатьох наболілих проблем.

Курозвани... Відверто кажучи, я захохалася в цю назву одразу і в черговий раз пересвідчилася, якою милозвучною є наша українська мова. Село, розташоване у кількох кілометрах від районного центру, вражає мальовничістю: поле, пагорби, рівнина, ставок... Хоч походження назви точно не встановлено, та не загубилася у часі сама назва. Одна з версій свідчить, що вона походить від особливостей розташування: заболочена місцевість, дичина. Інше припущення пов'язане з монголо-татарами. Один сміливий ватажок на ім'я Кура очолив загін самооборони, але сам загинув. Проте він залишився в історії та дав назву на-

селеному пункту.

Курозвани — рідне село мами Олега Бакає

Правду кажуть, що головне в нашому житті — стосунки та ставлення до людей. Сільський голова Курозван Ярослав Трохимчук настільки переживає за кожного мешканця, що важко уявити собі людину, яку б більше цікавила доля селян. У Курозванах зараз проживає 1228 осіб, і він радий допомогти кожному. Пам'ятають тут і про Олега Бакає як про яскраву та неординарну особистість. Його мати переїхала із сім'єю до Рівного, але одна гілка династії залишилася

на батьківщині. Принаймні, раз на рік вся родина збирається в рідному селі.

Не страшна біда, коли живе любов до праці

Разом із розвалом СРСР почало руйнуватися все господарство, економіка, соціальні відносини і громадські структури. В одну мить багато людей опинилося без роботи. Їх кількість з кожним роком зростала. Колгосп ім. Суворова, який забезпечував роботою та заробітком майже все населення села, наказав довго жити ще у 1992 році. Дитячий садочок та Будинок культури також пішли у небуття разом з ним, навіть приміщення поруйнувалися.

— Та про яку культуру може йти мова, коли немає що їсти і за що жити, — говорить Ярослав Антонович. — Зруйнувалася сама психологія життя, зникла впевненість у майбутньому. Замість старого устрою прийшла демократія, але ніхто не навчив правильно користуватися нею. Методом спроб і помилок наштовхнулися на податки, але жити треба. І курозванці знайш-

ли вихід...

Вони найшвидше в районі пристосувалися до ринкових умов. Заполонили Рівне, Львів, Мінськ, Ригу продуктами харчування, які власноруч вирощували на своїй землі. Тепер місцеву цибулю знають як «курозванські» лимони, а моркву, часник і буряки — як невід'ємний атрибут Курозван.

У курозванців є 2 біди: газ і ще раз газ

Якось один гуморист сказав: в наші дні без газу ні туди і ні сюди. І він був 100 разів правий. У Курозванах його немає. А тут же загальноосвітня школа, де навчається 186 учнів, ФАП, СВК, фермерські господарства «Надя» і «Родинне». Не кажемо вже про власні будинки. Та найпарадоксальніше те, що пов'язана з цим вся документація давним-давно подана в Київ на затвердження. Чи довго доведеться чекати?

— Велику надію ми покладаємо на нашого земляка Олега Бакає, — говорить сільський голова Ярослав Трохимчук. — На жаль, його попередник нічого не зробив для газифікації села, хоча свого часу й обіцяв. Я знаю Олега Михайловича як людину діла і впевнений, що це йому під силу.

Наталія ІЛЬНИЦЬКА,
журналіст.
Рівне-Гоцар-Курозвани.